

"Άλλες, καθισμένες πίσω απ' τις ψηλές ντζαμαρίες, κυττάζουν πέρα στο πέλαγος, τὰ καράβια πού κινδυνεύουν.

—Θεέ μου! ἀκούγεται ξάφνου μιὰ φωνή, σώστο!

"Αραγε θ' ἀκούση ὁ θεὸς τὴ δέηση τῆς ὄρφανῆς; θὰ σώση τὸ τρικυμισμένο καράβι;

☆

"Ἔτσι περνάει καὶ τὸ φθινόπωρο, ἔρχεται ὁ χειμῶνας κι' ὕστερα ἡ ἀνοιξι...

Πέρασα χθὲς ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ τὰ κόκκινα παράθυρα. "Όλες ἡ ὄρφανές εἶχαν βγεῖ ἔξω γιὰ τὸν ἥλιο. Μὰ μιὰ ἀπ' ὅλες μούκανε ξεχωριστὴ ἐντύπωση. Καθόταν κοντὰ στὰ κάγγελα τῆς μάντρας, κρατῶντας μιὰ μαργαρίτα στὸ χέρι καὶ κύτταζε λυπημένη κατὰ τὴ θάλασσα.

"Όταν τὴν κύτταξα στὰ μάτια, εἶδα πὼς ἔνα δάκρυ τῆς κύλησε. Ντράπηκε πού τὴν εἶδα. Κατέβασε τὸ ξανθὸ κεφάλι κι' ἔφυγε.

β' ποίημα :

Ο ΣΤΑΧΤΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Γιὰ μᾶς, ὁ ἐρημικὸς ὁ δρόμος πιά θὰ σβύση. "Ο δρόμος μὲ τίς πιπεριές καὶ τὰ εὐκάλυπτα πούχε στὸ πλάι τ' Ἀγγλικανικὸ τὸ παρεκλήσι. Τότε πού πηγαίναμε ἦταν φθινόπωρο· θυμᾶσαι; Καὶ μᾶς τραβοῦσε κατακειθε ὁ τρελλοβορηᾶς. "Ο οὐρανὸς μᾶς φαινόταν ὄμορφος μὲ τὰ σύννεφα· λυπᾶσαι;

Φίλε, ὁ δρόμος μὲ τίς πιπεριές πού πήγαινε στὴ θάλασσα πλάι καὶ πού κατᾶληγε στὸ γαλάζιο μῦλο μὲ τὸν ποταμὸ ἔληξε τούτη τὴν περίοδο γιὰ μᾶς κι' ἡ ἀνάσα μας πάει...

Γιατὶ ὁ ἥλιος κáιει ζεστός καὶ πυρῶνει τῶν πιπεριῶν τὰ φύλλα. Ἡ θάλασσα κοχλάζει καὶ μᾶς εἶναι κουραστικὸς ὁ κόχλος τῆς. Φίλε, ἔπαψε τῶν σταχτιῶν δεντριῶν ἢ ἀνατριχίλα...

Τὶ τὰ θές; Ἐπόψε θρήνησα τὸ χαμὸ μᾶς ἀπόλαυσης...

27-2-43

γ' ἐπιγράμματα :

1

"Ο νέος φοιτητὴς πού ἔβηχεν ἀργὰ τὸ θράδυ μελάγχολα σκυμμένος πάνω στὸ γραφεῖο του ἔσβυσε ξαφνικά τὸ φῶς καὶ μέσα στὸ σκοτάδι χτύπησε τρεῖς φορές στὸν τοῖχο τὸ κρανίο του.

2

"Ο ἄνθρωπος πού ῥχόταν ἀπ' τὰ ξένα γιὰ νάῖδει τοὺς γονιοὺς πού ἀποθύμησε σὰν ἦρθε δῶ, δὲν εὗρηκε κανένα. Ἐμάντρωσε τὸ μνήμα κι' ἀποδήμησε...

3

Τὰ ἄλογα καλπάζοντας ἐφύγαγε γι' ἄλλου ἀφίνοντας ξοπίσω τους μιὰ σκόνη.

Τώρα στο σπίτι ή καυμένη ή Ραλλοῦ
ἀπόμεινε μελάγχολη και μόνη.

17-1-43

Σημείωση

Τὰ παραπάνω, Διήγημα και ποιήματα προορίζονταν γιὰ τὸ περιοδικὸ «Μέλισσα» ποὺ θὰ ἐκδίδαμε 4 συμμαθηταὶ στὶς 20 Μαρτίου και δῶθε. Δυστυχῶς, ὅταν εἶχαμε γράψει μόλις τὰ 4 πρῶτα τεύχη, διάφοροι λόγοι, ἀνώτεροι τῆς θελήσεώς μας και τῆς θέσεώς μας, μᾶς ἀνάγκασαν νὰ σταματήσουμε τὴν προσπάθειά μας αὐτή, μὲ τὴ μόνη ἐλπίδα, πῶς ἴσως κάποτε μπορέσουμε νὰ ἐκδώσουμε τὴ «Μέλισσα», και μάλιστα τυπωμένη και ὄχι χειρόγραφη.

Πάτρα, 22 Ἀπριλίου 1943

ΚΡΙΣΕΙΣ :

Ἄναφερόμενος ὁ κ. Γυμνασιάρχης στὰ ποιήματά μου, μὲ ἐπαίνεσε γιὰ τὴν καινοτομία μου, ἀλλὰ «παρεξενεύθη» γιὰ τὴν ἐλευθερία τοῦ στίχου. Τοῦ ἀπάντησα ὅτι ἀκολουθῶ τοὺς νέους ποιητάς, ὅπως εἶναι και τὸ σωστότερο.
—Δὲν ἐπέισθη, οὔτε ἱκανοποιήθη. Εἶναι «παλαιός» . . .

29-4-43

8

IN MEMORIAM! . . .

Ἄκουμπήσαμε κι' οἱ δύο στὴ στέρνα τῆς πλατείας, και κυττάξαμε γιὰ λίγα λεπτὰ τὰ νερά της, ποὺ χρύσιζαν.

Ἡ ματιές μας ἐνώθησαν στὸν καθρέφτη της. Και μᾶς ἐθάμπωσεν ἡ θωριά της. (Ἦταν μεσημέρι' τελευταῖα μέρα τοῦ σχολικοῦ βίου μας. Εἴμαστε μονάχοι, ἐγὼ και Κεῖνος, οἱ τελευταῖοι. Ἐξῆ χρόνια ἀδέρφια) .

Σὲ λίγο τὰ μάτια μας θόλωσαν, δάκρυσαν. . . Πήραμε τὴν ἀπόφαση ν' ἀποχωριστοῦμε. . .

Κλάψαμε, και γλυστήσαμε σὰν ψυχές. . .

Οἱ φοῖνικες κούναγαν τὸ κεφάλι λυπημένα. Ἐπειτα, ἀπλώθηκε μιὰ βαθειὰ σιγή στὴν πλατεία. Οἱ δυὸ μαθητὲς ἀποχωρίστηκαν. . .

Πάτρα, 17 Ἰουν. 1943

9

ΤΟ ΒΕΛΓΙΟ, 1917

(Χειρόγραφο "Οθ. Καχίτιση)

Πάντοτε μοῦ πῆγαιναν τὰ χακὶ
και ἡ τσάντα μὲ τὰ κραγιόνια.

Γάνδη, Γάνδη,
Πολιτεία τῆς νεανικῆς μου ζωῆς σὲ πολυτεχνεῖο.

